

Tora (Legea) cuprinde primele cinci cărți ale Bibliei evreilor (creștinismul le numește Pentateuh), iar tradiția iudaică susține că ar fi fost dictată de Dumnezeu (cel din Vechiul Testament) lui Moise, pe muntele Sinai, literă cu literă, cu spații egale între ele, într-o ordine (succesiune) foarte precisă. Încă din secolul al XII-lea, învățații evrei Rabbi Moses ben Maimon (Maimonides) și Rabbi Moses ben Nachman (Nachmanides) au susținut că în Tora ar fi tănuite informații detaliate despre viețile tuturor oamenilor care au trăit, trăiesc și vor trăi pe Pământ, până la sfârșitul veacurilor.

Ceva mai târziu, în secolul al XVIII-lea, rabinul Eliyahu ben Shlomo, din Lituania, supranumit Înțeleptul din Vilna - Vilna Gaon, a afirmat că: Tot ce a fost, este și va fi până la sfârșitul timpului se află în Tora - primele cinci cărți ale Bibliei. Pentru a veni cu precizări suplimentare, să subliniem că manuscrisele Torei au fost întotdeauna copiate de scribi (sofrim) care și în zilele noastre sunt obligați să parcurgă un program de pregătire draconic a cărui severitate este ieșită din comun. Mai mult decât atât, din cartea Descifrarea codului Bibliei, scrisă de Jeffrey Satinover (Editura Elit, 1997), mai aflăm că Tora, fiind o carte sfântă, revelată direct de Dumnezeu, trebuie copiată de către scribi nu numai cu atenție maximă, ci și aflați într-o stare de concentrare rituală (kavanah) perfectă: Rabinul Shlomo Yitzaki (Rashi: Solomon ben Isaac), marele povestitor care a trăit în secolul XIII avertiza: <<Domnul Dumnezeu nostru este Emet, adevărata realitate.

Dacă scrii Emet fără prima literă, vei distruge lumea.>> Tot Rashi a spus: <<Și Dumnezeu vorbi. Dacă scrii și Dumnezeu a vorbit, vei distruge lumea.>> (op. cit. p. 56) Într-adevăr, tradiția insistă ca rigoarea scribilor să fie fără cusur, astfel încât să nu se comită nici cea mai insignifiantă abatere, deoarece orice greșală, cât de neînsemnată, ar duce la distrugerea întregului univers, la dispariția lumii omenesti. Cu două secole înainte de Vilna Gaon, rabinul Moses Cordevaro a accentuat, și el la rândul său, marele mister ascuns în Tora: Numărul celor ce pot fi descoperite în Tora prin anumite metode este fără limite - infinit. Ceea ce se poate descoperi are mare putere și este foarte bine ascuns. Dat fiind modul în care sunt ascunse, nu le putem înțelege pe deplin, ci numai câte o parte. (...)

Secretele Torei se dezvăluie citind literele pe sărite. Pornind de la aceste informații absolut senzaționale, mulți rabini importanți, cei mai învățați dintre învățați, precum și oameni de știință de

prestigiu internațional (matematicieni, fizicieni și statisticieni), în majoritate evrei, de la sfârșitul veacului XX, au încercat să decodifice mesajele tănuite în Tora, folosind computere din ce în ce mai performante. Cu tot efortul lor, tehnologia umană s-a dovedit neputincioasă față de incredibila complexitate a încifrării codurilor în textul de suprafață al Torei scris, bineînțeles, cu literele vechii ebraici: Una dintre trăsăturile uluitoare ale codului Bibliei, descoperită încă înainte de a înțelege natura sa profetică, o constituie complexitatea sa. Cantitatea de informații codificate într-un text limitat folosind aceeași configurație de litere pentru a dezvălui sensuri multiple este atât de mare încât e dincolo de puterile oricărui muritor, sau grupuri de oameni, indiferent ce computere ar folosi. (idem, pg. 272)

*

Aparent, cele ce urmează să relievez nu ar avea nicio legătură cu precedentul paragraf, dar, pe măsură ce este parcurs, se vor contura conexiuni care ne îndrumă spre o cale de înțelegere a misterului Torei în acord cu știința și tehnologia cibernetică a ultimilor ani. Desigur, următoarele informații, la o privire superficială și părtinitoare, lasă impresia unor fantasmagorii imposibil de crezut, mai ales că ele provin din zona teoriei conspirației, împletită cu cea a paleoastronauticii, ambele respinse în vremea din urmă, mai mult ca oricând, cu o foarte bizară vehemență, în timp ce detractorii acestora apără, cu la fel de bizară înverșunare, fragilul eșafodaj al certitudinilor științifice bazate pe teorii și concepții transformate în dogme inatacabile. Nu trebuie să uităm însă că ceea ce până mai ieri era de domeniul științifico-fantasticului, astăzi a devenit realitate, intrând firesc și abrupt în banalul cotidian, iar ceea ce astăzi pare imposibil, mâine (un mâine mult mai apropiat decât bănuim) va fi realizabil.

*

Britanicul David Icke, fără a fi posesorul a cine știe ce diplome științifice și titluri academice, este un autodidact rebel, care a citit enorm, pasionat cercetător al misterelor lumii, un spirit liber, deschis, nonconformist, ce a pătruns taine și adevăruri ascunse și ignorate intenționat de istoria oficială și știința convențională, din motive tenebroase însă lesne de înțeles: dacă ele ar fi recunoscute public, mai mult ca sigur, ar dinamita întreaga structură de rezistență a ceea ce noi numim lumea omenească, fundamentată pe învățături și teze fragile, considerate ca infailibile, pe principii socotite ca imuabile, pe narrative generate de teorii firave, cum este, de exemplu, darwinismul, niciodată confirmat, dar susținut de mediile științifice cu stranie îndârjire; până la urmă, aproape toată cunoașterea umană se sprijină pe incertitudini, pe concepții cu aparență de logică și coerență, ce aparțin de o realitate fizică, materială, mai mult înșelătoare decât obiectivă, concretă și incontestabilă. Cei care au citit măcar câteva dintre cărțile lui David Icke (ele sunt foarte multe) au cunoscut teoria sa cu privire la lumea omenească creată de ciberneticieni reptilomorfi, ființe umane venite pe Terra dintr-o altă dimensiune a universului. Un simplu basm? Să le luăm în ordine!

În primul rând, povestea universurilor paralele devine credibilă dacă încercăm să o tâlcuim din perspectiva fizicii cuantice. La începutul secolului XX, Nikola Tesla a afirmat că: Dacă vrei să înțelegi Universul, gândeți-vă la energie, frecvență și vibrație. Într-adevăr, fizica subatomică a demonstrat că în univers (lumea omenească) nu se manifestă decât forme de energie care vibrează pe o infinitate de frecvențe (lungimi de undă), spulberând astfel materialitatea lumii (omenești): ceea ce noi numim materie este altceva decât o multitudine de forme de energie care vibrează pe diferite frecvențe joase, cu densități variabile mari.

Respectivele lumi paralele există în același timp și spațiu, ele diferențiindu-se numai prin frecvențe, tot așa cum emisiunile (unde de energie deținătoare de informații) lansate în spațiu de diferitele posturi de radio și TV, invizibile (inesizabile) percepției umane, sunt receptate de aparatele de radio/ TV și decodificate sub formă de imagini și sunet. Dacă schimbăm frecvențele, accesăm

emisiuni diferite, cu lungimi de undă diferite, iar dacă închidem aparatele blocăm receptarea, dar asta nu înseamnă că undele respective nu mai există.

Dacă am vizualiza oceanul de unde electromagnetice emise de toate dispozitivele electronice ale planetei ne-am îngrozi! Un alt adept al teoriei paleoastronautice și al universurilor paralele a fost astrofizicianul american de origine franceză Jaques Vallée, colaborator al celebrului doctor Allen Hynek, care și-a expus cercetările în cartea *Alte dimensiuni*, apărută și la București, în anul 1993. În al doilea rând, ființele non-umane, cu aspect reptilomorf, sunt de fapt zeii din vechime, despre care vorbește absolut toată mitologia lumii, acesta fiind un adevăr ocultat, cu extrem de ciudată neliniște, de istoria oficială: miturile celor cinci continente amintesc de zeii șarpe sau zeii dragon, care au venit din cer și au întemeiat lumea omenească.

În cartea *Copiii Matricei* (Editura Daksha, 2008), David Icke aprofundează originile reptiliene ale umanității, oglindite în miturile întregii lumi, idee susținută astăzi și de alți cercetători (citați de autor), care s-au aplecat asupra acestui subiect, realmente de necrezut. Pentru că sunt foarte mulți, o să amintesc doar câțiva dintre ei: William Bramley - *The Gods of Eden (Zeii din Eden)* - (Avon Books, New York, 1993); dr. Arthur David Horn, academician, fost profesor universitar de antropologie biologică la Colorado State University din Fort Collins, SUA - *Humanity's Extraterrestrial Origins (Originile extraterestre ale omenirii)* - (A. and L. Horn, POBOX1632, Mount Shasta, California, 1994); R. A. Boulay - *Flying Serpents and Dragons, Mankind's Reptilian Past (Șerpia zburători și dragoni, trecutul reptilian al omenirii)* - (The Book Tree, USA, 1997) și James L. Walden - *The ultimate Alien Agenda (Marele plan reptilian)* - (Llewellyn Publications, St. Paul, Minnesota, 1998). Cum se explică ciudata asemănare între diavolii din creștinism și demonii din toate credințele Terrei cu extraterestri reptilieni?: În fapt, toate miturile despre ființe de pe alte planete corespund cu ceea ce știm despre diavoli și despre felul cum ei lucrează.

Dacă începem să speculăm despre aceste ființe și ne lăsăm cuprinși de idei despre rase superioare de extraterestri - totul duce către diavoli. În afară de îngeri, singurul fel de ființe inteligente despre care știm sunt diavolii. (Ieromonah Serafim Rose - *Cartea facerii, Crearea lumii și omul începuturilor* - Editura Sophia, 2011). Foarte probabil, părintele ieromonah Serafim Rose cunoștea mai mult decât lasă să se înțeleagă. Și, ca o curiozitate anatomică, mă întreb, de ce partea cea mai veche a creierului uman, amigdala, este supranumită creierul reptilian? Neurologii americani Andrew Newberg și Mark Robert Waldman, în lucrarea *Cum ne schimbă Dumnezeu creierul* (Editura Curtea Veche, 2009) au specificat următoarele despre amigdală: Când este suprastimulată, amigdala creează impresia emoțională a unui Dumnezeu înspăimântător, autoritar și răzbunător și suprimă abilitatea lobului frontal de a gândi logic la Dumnezeu. (p. 57)

Exact ca Dumnezeu Vechiului Testament! Nu mai puțin celebrul astronom american Carl Sagan a atras, și el, la rândul său, atenția asupra caracterului reptilian (inconștient) al ființei umane: Nu trebuie să ignorăm componenta reptiliană a naturii umane, îndeosebi comportamentul nostru ritualist și ierarhic. Dimpotrivă, acest model ne-ar putea ajuta să înțelegem care este esența ființei umane. În cartea sa *Dragonii din Eden*, el adaugă că până și latura negativă a comportamentului uman poate fi exprimată în termeni reptilieni, cum ar fi expresia ucigaș cu sânge rece. Cu siguranță, Sagan (al cărui nume este o inversiune perfectă a numelui indian al zeilor reptilieni, Nagas) știa el ce știa, dar a preferat să nu dezvăluie aceste lucruri. (David Icke, *Secretul suprem*, vol. I, p. 56) În al treilea rând, să deslușim ce este lumea omenească creată de ciberneticienii reptilomorfi sălășluiți în alte dimensiuni ale universului, din perspectiva teoriei lui David Icke.

În ultimele sale cărți, dar cu precădere în *Capcana* (Editura Daksha, 2024), autorul britanic și-a susținut teoria cu argumente și dovezi, plecând de la izvoare antice europene și orientale și ajungând la cercetările unor oameni de știință ai ultimilor ani. De exemplu, este arhicunoscută alegoria peșterii a lui Platon (Timaios), din care se desprinde ideea că lumea omenească (din

cavernă) este o copie palidă a realității din afara ei. Același filozof antic, în dialogul Cratylus, specula că trupul omenească ar fi o închisoare (un mormânt) al sufletului, iar sufletele nefericite au un singur scop: să se elibereze din temnița trupului și să se întoarcă la cer, la adevărata lor casă, în lumea ideilor, unde nu este decât adevăr absolut, bunătate și frumusețe.

Mai mult decât atât, însăși înțelepciunea evreiască sugerează că lumea omenească este o copie a unei alte realități: Prin urmare, omul constată că realitățile cu care este obișnuit și mai ales cu care este legat nu merită, în sine, atașamentul său necondiționat. Aceste realități pe care le socotise obiective și adevărate - poate singurele obiective și adevărate - nu sunt deloc așa ceva; ele nu sunt decât veșmântul pitoresc, colorat, al unei alte Realități. (Alexandru Șafran, Cabala, Editura Univers enciclopedic, 1999, p. 229). De altfel, și cunoscuta scriitoare britanică Karen Armstrong, în lucrarea Istoria lui Dumnezeu, accentua că în Antichitate exista credința că aici, pe pământ, totul este o copie a unui original din lumea divinului, percepție care a hrănit mitologia și modul de organizare socială și rituală din majoritatea culturilor antice, continuând să influențeze societățile tradiționale care supraviețuiesc și astăzi (Editura Nemira, 2022, p. 28).

Mircea Eliade, unul dintre cei mai importanți istorici ai religiilor din secolul XX, a zăbovit și el asupra acestui important aspect în capitolul I al cărții Mitul eternei reîntoarceri, cu titlul Arhetipuri și repetare (Editura Univers enciclopedic gold, 2011). Gnosticismul, repudiat cu nestăpânită patimă de creștinismul ce tocmai se înfiripa, vine de la cuvântul gnosis, care înseamnă cunoaștere și este o modalitate de a înțelege realitatea falsă a lumii omenești, în opoziție cu adevărata realitate (absolută) unde se manifestă adevăratul Dumnezeu. În concepția celor mai mulți gnostici, lumea omenească este o copie imperfectă a adevăratei realități, o lume iluzorie creată de Arhonți (în grecește, conducători) pe care Icke i-a identificat cu zeii Anunnaki din panteonul sumerian, ființe neumane, cu aspect reptilomorf, ce sălășluiesc într-un univers paralel: Așadar sumerienii vedeau dubluri gigantice, uriașe ale unor ființe umane sau ale unor obiecte, și în esență admiteau că există un Univers paralel cu al nostru, o lume a zeilor pe care o vedeau în anumite împrejurări. (Constantin Daniel, Civilizația sumeriană, Editura Sport - Turism, 1983, p. 172)

În general, gnosticii l-au respins pe Dumnezeul Vechiului Testament, pretinzând că acesta nu este cel adevărat, ci un Demiurg rău intenționat, numit Yaldabaoth, descris în unele texte gnostice ca având aspect reptilian: Sethienii lui Ipolit și-l reprezintă pe Demiurg, ca pe un Vânt înspăimântător cu formă de șarpe, care pune în mișcare Apele întunecate. (Ioan Petru Culianu, Arborele Gnozei, Editura Polirom, 2015, p. 143) După cum spuneam, lumea omenească imperfectă ar fi fost întocmită de Yaldabaoth și Arhonții săi (zeii Anunnaki) ca o iluzie a adevăratei realități: (...) cu cât un lucru este mai corporal, adică cu cât este mai mult cognoscibil prin simțuri, cu atât este el mai puțin înzestrat cu <<ființă>>, căci lumea fizică nu este decât un teatru de umbre al unei realități mai înalte (idem, p. 115). La fel ca în peștera lui Platon.

Dar această copie imperfectă a unei realități mai înalte a fost zămislită special pentru oameni, așa cum afirmă și Biblia în Facerea, unde se subliniază explicit că omul a fost creat pentru lumea omenească (Facerea 1,26) și lumea omenească a fost creată pentru om (Facerea 2, 5-20). David Icke pare convins că lumea omenească este o simulare a realității adevărate, o lume falsă, virtuală, un fel de vis, tot așa cum credeau și unii gnostici: În primul rând, în măsura în care există, inteligența ecosistemică e presupusă a fi de calitate slabă, iar lumea este, dacă nu de-a dreptul rea în mod explicit, măcar un produs mai degrabă nefolositor, construit de Demiurg după o fantasmă arhetipală imprimată în subconștientul lui. Vis al unui vis, este o iluzie sortită să dispară în neant (Ioan Petru Culianu, op. cit., p. 161). Și în budismul tibetan așa-numita stare bardo este un vis, în care lumea este vis, o iluzie, o creație mentală, un artificiu al minții (Ioan Petru Culianu, Călătorii în lumea de dincolo, Editura Nemira, 1994, p. 115-121).

În mitologia Indiei, zeița Maya (Maya înseamnă Marea Iluzie) simbolizează iluzia cosmică, iar lumea

omenească creată de Maya nu există cu adevărat, ea fiind proiecția cosmologică a lui Brahman (Absolutul universal) ce se manifestă în afara timpului lumii omenești, perceput rectiliniu, adică în Timpul Absolut, unde trecutul și viitorul coexistă într-un prezent etern, la fel ca în lumea subatomică. Necunoașterea umană (ignoranța) face ca Marea Iluzie să fie percepută drept o realitate obiectivă, concretă, ineluctabilă. În viziunea lui David Icke, lumea omenească (universul) este o realitate virtuală, o simulare întru totul asemănătoare cu cea din filmele Matrix (Matricea), ipoteză susținută astăzi și de tot mai mulți oameni de știință. Să enumerăm câțiva dintre ei: Rich Terrile, directorul Centrului pentru calcul evolutiv și proiectare automată din cadrul Laboratorului de propulsie cu reacție al NASA; fizicianul american James Gates, fost profesor universitar la Universitatea din Maryland, director al Centrului pentru teoria corzilor și a particulelor; fizicianul Max Tegmark de la Massachusetts Institute of Technology; fizicianul român Marian Vopsaroiu, stabilit în Marea Britanie cu numele de Melvin Vopson, de la Universitatea Portsmouth; Caleb Scharf, director al departamentului de astrobiologie de la Columbia University, SUA.

Chiar și multimiliardul Elon Musk a speculat că ar fi posibil să trăim într-o lume virtuală. Având în vedere că acesta este o unealtă a oculte, cunoaște foarte bine adevărul. David Icke pretinde că ființele neumane, din spatele oculte mondiale, dețin o tehnologie cibernetică extrem de înaintată, capabilă să producă simulări aproape perfecte: Forța non-umană dispune de o tehnologie care generează simulări care o face pe a noastră, chiar și în stadiul actual de avansare, să pară ca și cum am aprinde un foc folosind un cremene și amnar. Această tehnologie se află în a Patra Dimensiune (pe care o voi numi 4D), în afara capacității de conștientizare umană <<normală>>.

În același mod în care mașinile din filmele Matrix operează în afara realității simulate pe care o generează (David Icke, Capcana, p. 325). Simularea în care ni se pare că trăim nu este exterioară (precum holospațiul din serialul Star Trek), ci indusă în conștiință/suflet, prizonieră în dimensiunea a patra: În această a Patra Dimensiune sau astrală, simularea este proiectată sub forma unui câmp de unde în conștiința umană, care decodifică aceste informații într-o lume <<fizică>> iluzorie <<3D>>. Gândiți-vă la dispozitivele de realitate virtuală sau la un computer care decodifică wi-fi-ul. Interacțiunea <<umană>> cu tehnologia virtuală imită interacțiunea dintre conștiință și Câmpul de Simulare.

Întregul ansamblu este controlat, monitorizat și supravegheat de o Inteligență Artificială care depășește cu mult tot ceea ce am văzut până acum în realitatea umană. Simularea este integrată direct în conștiință la nivelul celei de-a Patra Dimensiuni, cu scopul de a fi interpretată ca o realitate <<fizică>> tridimensională. Scopul este de a distorsiona percepția conștiinței și de a direcționa atenția către o realitate simulată, o iluzie holografică, care reduce frecvența de vibrație și ne deconectează de la influențele perceptive ale conștiinței extinse din cea de-a Cincea Dimensiune (op. cit., p. 327).

Ființele non-umane, care au creat simularea (copia imperfectă), operează cu o super-Inteligență Artificială, cu mult mai performantă decât cea preconizată a se dezvolta în viitorul apropiat al omenirii, iar lumea omenească nu ar fi altceva decât o închisoare vibrațională unde este întemnițat sufletul (conștiința): Conștiința își decodifică propria închisoare, crezând că este reală (lumea noastră omenească, percepută de cele cinci simțuri limitate și precare drept fizică, obiectivă și concretă - n.a.).

Procedând astfel, conștiința este hipnotizată și focalizată asupra simulării și exclude orice altceva. Trezirea restabilește această conexiune, motiv pentru care sentimentul realității la cei care se trezesc este atât de diferit de cel al celor care sunt încă prinși în capcana minții și a celor cinci simțuri (idem, p. 328). În concluzie, închisoarea lumii omenești ar fi ceva asemănător visului indus cibernetice conștiințelor (sufletelor) prizoniere în a patra dimensiune: Nu există aspect <<fizic>>. (...) Atunci când este privită dintr-o perspectivă de ansamblu, ceea ce pare a fi o interacțiune între

conștiință și creierul și trupul uman este de fapt un alt nivel al iluziei. Întreaga noastră realitate simulată există doar înăuntrul conștiinței noastre, inclusiv creierul și trupul. Conștiința nu se află în trup, trupul este în conștiință (idem, p. 329).

Drept urmare, corpul omenesc ar fi o hologramă proiectată în holograma lumii omenesti ce este derulată sub forma unui vis în conștiința prizonieră în a patra dimensiune: De fapt, conștiința ta funcționează în 4D, în timp ce trupul tău este în 3D, care este o proiecție simulată decodificată de conștiința ta. Prin urmare, trupul tău este în mod cert în conștiința ta și nu invers (idem, p. 330). Exact ca în filmele Matrix: Atât acel <<tu>> conștient, cât și acel <<tu>> subconștient se află în a Patra Dimensiune, unde se află conștiința ta, iar tu decodifici sursa de informații a simulării drept iluzia că te afli într-o lume tridimensională, ce are un caracter solid și fizic (mai precis <<pare>> a avea n.a.). Nu sunteți în acea lume mai mult decât sunt Neo, Morpheus și Trinity atunci când <<intră>> în Matricea din cadrul acestei serii de filme. Unde <<trăim>>? În propria noastră conștiință (idem, p. 333). (Fragment din volumul Cui îi este frică de Iisus Hristos?, ce va apărea în curând)

Petru Vintilă Jr.

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ *Independența
prin Cultură*